

139.626

cs. MIHÁLY L. BARNA

BOMLIK AZ ÖS

Átadva: O. Sz. K.-nek
35.568-1940. IV. számu
V. K. M. rend. alapján.

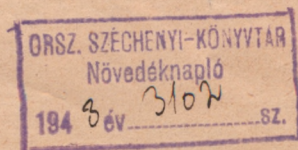
CLUJ — 1936.

203A KLIMO

(R
2)

Tip. „VICTORIA“, Cluj, Strada Vlahuța No. 3.

139626

Bomlók az ős

— Regényes korrajz —

I.

A szél kurjongatott, füttyölt s a hófuvás süvitett az erdön, amerre a szán szelte a havat. Sűrű hófergetegek hömpölyögtek Balánbánya felől . . .

— Mi az, édesapám? — riadt női hang szólt ki a cserge alól.

— Valahol farkasok baunkolnak, hogy verné le a suly! — dörmögte bosszusan csikszentmihályi Sándor István, a székely Rabonbán kései unokája.

— Gyi! két lovam, hogy az Isten tegyen csudát, sülyesztené el ezt a cudar világot!

— Ne káromkodjék, édesapám, az Isten . . .

— Hm. Elhagyott egészen, — morgolódtott keserűen, — oda az ős, a becsület, minden, — s könny bujdosott szempillái alatt, — még a' kellene csak, hogy ezek a rusnya dögök megegyenek.

— Istenem, ne hagyj el, — sóhajtott Anikó, Sándor István szépséges leánya.

— Elhagyott . . . Elhagyott. Bár veled szembe lenne gráciával. Nekem már ugyis mindegy, de te . . . — mondta mély megadással.

— Én — itt Anikó hangja siró zokogásba csuklott — vagy a Pál Feri felesége leszek, vagy elpusztítom magamat . . .

— Akkor jobb es, — Szeme sűrű villámokat lö-

vett, — nem es kell se fáért, se kötelért a szomszédba menned. De ha valaha arra vetemednél, hogy hirem nélkül csak szóba is állj avval a . . . rongy, semmiházi fajzattal, úgy akkor én kötöm fel magam ennek a viharverte ösnek a gerendájára.

A lovak horgasina reszketett a gyors galoppolásban, majd a szán egy nagyot zökkent és hirtelen megállt.

Istánbá'nak a torkára fagyott a szó, mint aki kísértetet lát, amikor öreg, sok százados ös-kapuja szemöldökfáján az elavult, rég bevéselt írást meglátta, amelyből nehezen betűzgette:

— „ . . . Stefánus Sándor, de genere Szentmihály, anno . . . ”

— Te, Anikó, a nemes székely leány, jobbágyom fiához, vagyonom tönkretevőjéhez ? Érted ? Soha !

— De szeretem s ő is engem . . . — sutlogta Anikó.

Sándor István lehunyta szempilláit s dehogy is tudta megérteni a két szerelmes szívet . . . Lekászoló-dott a szánról, odatipegett a kapufélfához, szaggatva motyogta : É . . . de . . . se . . . i . . . m . . . S aztán elhanyatlott holtan.

II.

A Göncölszekér lehajlott a Hadakutján Bálványos felé . . . S az égbolt milliárd csillagzatát egyenkint kezdte beszédni az Isten . . .

Pál Péternek, a hatökrös nagygazdának bogár-szemű, fekete bajuszu, egyetlen legényfia, aki a somlyói gimnáziumban is három esztendeig faragta a padokat, lakodalmát ülte, aki pedig Sándor Anikót szerette sirig tartó nagy szerelemmel.

A násznép már oszladozott. Feri ahelyett, hogy a fiatalasszonnyal belopózzék a nászágiba, maga után állította a cigányokat és elkezdte huzatni :

. . . Elindultam szép hazámból . . .

és addig huzatta, amig a nagykorcsmáig nem értek s

ott aztán elkezdett mulatni s mulatott két nap és éjjel. Miután hazanézett s kivert a házból mindenkit s a menyasszony meg sem állt hazáig. Megint újra kezdte. Harmadnap valami tücsök cirpelt az asztal alatt. Cirpelője ezüst füttyűrű volt. Az ébresztette fel a fiatal embert.

A szive nem engedte nyugodni. Szerelmes volt az isten-adta Sándor Anikóba. Utját vette az elárvult Sándor-ös felé . . .

Anikó mélán nézett ki a hajnali pirkadatba és valami rejtett könny rezzent meg ábrándos szemén. Kint valami cinege-féle párját hívogatta. S belefüttyült egy szerelmes legény vágyó akarása . . .

Anikó megijedt és bebujt a takaró alá.

De Feri az ajtó elé osont elszántan. Kérte. Hívogatta.

— Nem merek, nem mehetek. Megátkozott apám és megfogna az átok — mondta mély megadással, mély szomorúsággal.

Feri nem tágitott. Némán esdekelt. Kötelet vett elé és azzal tudatta, hogyha nem engedelmeskedik, felakassza magát.

Anikó a fareteszt félretolta és kilopodzott szépen, csendesen, vigyázva, hogy az öreg cseléd, Zsuzsánna fel ne ébredjen. És ment Feri után.

A Feri lelkéből fuldokló zokogás tört fel. Két sziv sirta egyik a másiknak az ő szerelmét, vágyait, imádatát . . .

Szorongatták egymás kezét, kiket a születés, az örökös birtokviszály elszakított egymástól. És csókban forrt össze az ajkuk.

Azután . . . ott, az öreg gyümölcsfák alatt, a gyöngyharmatos, illatosan sarjadó fű bársonyán . . . ott volt a kintelyesen gyönyörűséges, suttogásba fuló két sziv esküvője . . .

Tücskök cirpeltek, a fenyves sóhajtotta hozzá a nászzenét . . .

III.

A „Cruce de Piatra“ zegzugos infernójában, ahol a Kelet ölelkezik a Nyugattal, illetve kelet férfiai nyu-

gatnak uccára dobott leányaival, ahonnan Gorkij mintázhatta a „Bánat uccá“-t, évek multán találkoztam Sándor Anikóval.

— Utolsók lettünk az életben, első a halálban. Elénk tolakodott a világ minden söpredéke. Az életet már nem bírjuk. Mi csak a csók leányai vagyunk. Eső, ha hull; szél, ha rezdül; pásztortűz, ha felragyog; valami titkos sóhajtás üzenete hallatszik... — kezdte beszédét és könny remegett babonásan szép szemeiben s hangja temetésre hívó harang konduló bugása volt — a föld, az ősi föld üzen...

Sándor Anikó és sok ezer székely lány társa tragédiájában benne sir a Sors, a hajál heróizmusa...

Hallgató csikországi csendben régi regék kísértenek

**Márta asszony vászna — Mesélnek a csik-
somlyói sziklák**

Havazosra fordult decemberi délután. A nagysomlyói бүккердö aljában hóval borított kaszálókon, mint fekete foltok imbolyognak a rodlizó barátfiókák.

Hallgató csikországi csendben régi regék kísértének s Nagysomlyó ormáról a Nemere felém hozza Somlyóvár kövé dermedt asszonyának hívó izenetét.

Láb nem taposta fehér keresztekkel szegett Kálváriás ut irányába elindultam Somlyóvár kövé dermedt pusztuló falai felé, hol időtlen-időkig áll imáztavará Istén-kisértés rémitő jelképe gyanánk a somlyói köosztováta.

Itt muzsikál fajom, Székelyország viharos drámája a szellők szárnyán, itt sir fajom ezeréves rapszodiája, Székelyország története...

A mult drámáját itt látni és hallani vélem. Megáradt Olt vize véres habot vet elesett székelyek kiömlött véréből. Lángokban álló székelyfalvak üszkös lobogása tüzes jeleket ír fel az égre pusztító tatárhordák léptei nyomán. S a havasok fölött Báthori biboros Erdély fejedelmének véres árnya száll s hitüket védelmező csiki székelyek halálhörgése hallszik.

Itt susognak halott szonett foszlányokat Somlyóvár kövé dermedt asszonyának hideg ajkai...

Halljátok-e?!

Anno Domini 1600 Nagyboldogasszony napján misére harangoztak KisSomlyó alján a barátok klostromában. Csikvári rabonbán késői unokájának Csobot és Várdot ivadékanak, Márta nemzetes asszonynak a kezében serényen ugrált a vetőllő, csattagott az osztováta s csak úgy ugrádoztak a fonalat változtató nyistek.

Hüségese öreg cselédje a jó Zsóka asszony csak úgy kérte csitította nemzetes asszonyát:

Instálom a klostromban már harmadoltak, szünjék buzgósága . . .

Márta asszony csak úgy félválról odavetette: én ezt a vásznat még ma bevégzem . . .

Csattogott tovább az osztováta. Kendermagos tyukja csirkéivel körébe gyűlt s úgy bámulták, mintha megfedették volna. És ő el-el hesegtette.

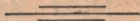
Urfelmutatáskor messze kongott a harang, elcsitult az áhitatos ének s Nagysomlyó fölé nehéz felhők gyűltek. Dörge kezdett a föld. Hirtelen sűrű villámok kezdtek cikázni az égen. Itéletidő lett. Nagysomlyó ormáról csak úgy tépte ki a fákat s pozdorjává zuzott mindent a jég a dus kalongyákat a szép Ölt vidékén.

Márta asszony ördögi dalra gyujtott, hogy elcsitítsa szive félelmét.

S abban a pillanatban iszonyu dörgéssel megrázkodott a föld, a hegyek, a vár, minden. Bástyák összedőltek. Somlyóvár nemes asszonnya ültében szövöszkében alatta kendermagos csirkéivel kövé változa . . .

Azóta évszázadok teltek el. A vár romokban hever s ha évről-évre Nagyboldogasszony napján haragos borura változik az ég, a nép megremeg s keresztet vetve imádkozik.

Somlyó ormán csitt-csatt-csattog az osztováta s Somlyóvár kövé vált asszonya magáról regél . . .

Bibor hajnalon

*A Hargitán bibor pásztortüzek égnek
S lángoszlopuk magasra fellobog.
Rám mosolyog milljom csillaga az égnek
S a vágyak harcában bus lelkem zokog.*

*Most e rügybontó bibor-hajnalon
Tied a nóta, bucsu-szerenád.
Borus életünk bánat-dulta árja
Bimbózó lelken szökdécselget át.*

*Lobog a láng a költő szemében
S csók biborozza halvány ajakát;
Sötét szemepárja olyan, mint az ében
És várja a napnak könnyes alkonyát...*

Pünkösdi bucsun

*Kis poéta vérem száz csatára hajt,
Szemed tüzétől lángra gyultam én,
— Havasi, hamvas szűz málna a vágyam!
Ezért sir nótám örök vágy éjjelén . . .*

*Mig suhanva jött az álom minden este
Csókkal behintett virág gondolán;
Fia szeméről lecsókolta a könnyet
Egy drága szent nő: az Édesanyám.*

*Ma nagy felhők lógnak fennt az égen,
Kissomlyó ormán bus magyar-dal száll;
S aztán meglopja lelküket a bánat,
Egy szent érzés — Mária lábainál.*

*Ezt a sok népet a hit csalta ide.
Engemet kinos gyötrő szerelem.
Bocsásd meg nekem csiksomlyói Mária,
Hogy azt a kislányt titkon szerelem.*

Sok arany levél

*Esti csillag oly pirosan ég!
Szép est lesz ma, holdas, tiszta, kék.
S hajrá! Én most csárdást fütyölök,
Én holdfénnel játszó kis kölyök.*

*Rágondol: szeret, nem szeret? ...
— Vig portréhoz sötét fénykeret —
S amíg nálunk vidám zene szól,
Tépelődöm; most kinek dalol?*

*Egy fuvalom, csak egy pillanat,
— Esti csillag még le sem haladt —
S lelkem fáján sok arany levél:
Összecsendül, bús nótát cserél ...*

Az ördög lasszóján

*Rám szállt az este gondüző fátyola.
S az ördög furcsa lasszókat dobál.
Férfi vágyaink labirintusában
Futunk Démon-ajkak csókjai után*

*Vad vágyaink viháncoló vérét
Ragadja vadul színes örület,
Ember szivekben forrong a nagy láz
S a költő se dalol, csak ordít éneket.*

*Riogva-riad riadó dalom,
Szűrcsölöm szívem forró uj borát.
És rohan velem az ördög lasszója,
Viszi az Élet elsodort — fiát.*

Ha mély az éj

*Élek. Magányosan, mint a remete
fent a somlyói Kálvárián,
de amig Én utánna nézek
egy-egy nőnek,
Ő addig a hegyre törőknek
Dicsértessék-kel ráköszön.*

*Sorsa égi, megszentelt, árván
bandukol kietlen utakon ...
Havasi gyopárt, illatosat tép
és rak az oltár zsámolyára
engesztelődésül.*

*A sóhaja csendes, remegve ásít,
nem ismeri a festett ajku nőket.
Feketére festett koporsó-ágyban
olvasót perget
s hajnalt harangoz.*

*S ha felettem vágy-köd kavarog;
Olvasó helyett csók az imádságom,
az uccán régi dalt füttyülve
bekocogok a legszebb szeretőmhöz,
ha mély az éj
és csillag nem ragyog ...*

Mindszentek éjjelén...

Mindenszentek borongó éjjelén
Elhaló sirmécsesek közt
A lemondás csarnokát járom én.
Gyertya sistereg, kiragyogva ég.
Elhalszik egy nő sirása, —
Viharos éjben meglopták szívét.

Bűnbánat sehol fájóbb nem lehet!
Röppithetem ma ég felé
Életben feldúlt, roncsolt lelkemet.
Ez elhagyott, hideg romok között
Ma a lemondás szelleme
Gyémántszivem mélyébe költözött.

A temető szélén kápolna állt.
Pusztuló, hanyatló tornyán
Halálmadár régen ütött tanyát.
Imazsámolyát belepte 'moha ...
Lelkét kiönteni senki.
Senki soha se járt talán oda.

De én sebeimet ott kitárom;
Leszámolok bánatommal,
Hogy felderüljön borus világom.
S ne legyen éjjelem olyan setét:
Csillagokra feltekintek
S meggyújtom lelkem alvó mécsesét.

Temető mellett

*Babonds szemü május este volt ...
A költő ballag haza felé ...
Egy öreg ház vár. Hajdan kuria volt.
Elmult a mult ... könny a jelené.*

*A házunk még messze; jaj, de sötét van.
— Még aludhatom egyet hajnalig.
Sötét éjben fekete árny suhan ...
„Huh!“ borzasztó ... szól: „kuvik,kuvik“,*

*Temető mellett — ugye borzalom
Elmenni, hol őseim alszanak?
Ha félek, a lelkem altatom
És nóta zsong fel a szívem alatt ...*

*S ha néha úgy hajnalharangszó csendül
S a kuvik huhog a lombokon;
Apám sírjáról halk fuvalom lendül
És megcsókolja a homlokom ...*

Szent-Anna tónál

Az őrmokat az ősz fent már rőt színbe
lepte,
Oly csodás, mint sehol itt a naplemente.

A vize kék és mély, mint szüzi lány szem
— és
Olykor, ha zavarja lágy hullámverés.

Tükrén lebegve álmodom egy kis csólnak,
nakon,

El-elmerengve rég holt álmokon.
S míg kék boltján az égnek felhők át-
lebegnek,
Csöndjén málázok a méla fenyveseknek.

A nap még visszatükröz Szentanna vizére,
Tűzpiros az, miként a szívem vére...

S rá gondolok ... ki nevét szívembe véste
be,
Kinek csodásan szép tüzes tekintete.

Emlékszel-e? a tavasszal még forrón,
kábitón,
Atómra tornyosult szivedben vératom?

Most már a lelkem árva s bent munka,
gond,
S árnyéksziluettek kósza árnya kong.

Néma az éj is már s alig dobog szívem,
Az égben tűz ezernyi csillag égiszem.

Azon tűnődöm jaj — Istenem, mi lenne,
Ha az elment kedves újra visszajönné!?

Öt év után

Visszakószál a Mult. Szivembe dalt hint
A régi vágyszimfónia megint.
Pedig a szívem talán kiheverte
A szemed tüzét, mi lelkem bilincsbe verte.

De újra kaptam szédítő delejt,
Mi összeéget újra s aztán elfelejt
Megint... csókszüretek mámoros torán,
A sorsom lesz virrasztás szörnyű éjszakán.

Nó de mindegy: érezd a kezem,
Hogy újra kezdtem tudom vétkezem.
Add csókodat, az Élet úgy is rut, konok
S ahogy a motolla, sorsunk úgy forog.

Lásd, szeretlek s így sehol se várnak,
Hígyj tornyosuló véres áriáknak!
Mindig jót akartam, mindig érted tettem
Enmagamnak ezért áldozatja lettem.

A csókod, hittem, egyszer csak elérem.
Elömlött érted, ami volt, a — vérem
Hányszor a lelkem titkon éjjel felsikoltott,
Minden bűnöm, ami idáig rontott,

Most tudom, ajkad csókesője ver meg...
Erre kér a régi — most harminc éves
gyermek.

Lármája Csíkország felett

Csíkországban hallgatás az Élet.
Szellő se' leng. Nem dalol madár.
Búsan ödöngnek bús székely legények,
A bú görögtüzeiben nincsen napsugár.

Lélek-orgonákon ördög-ujja játszik
Szívet facsaró jaj-akkordokat,
Reményfelhőkön a bűn orgiázik
S vérkönnyeket hullat sokat, sokat . . .

Csíkországban bárány csorda béget
Kalászt nem érlelő fekete ugaron,
Korhadt fatörzsön nem maradt már Élet
Bagoly vijjog a sötét ormokon.

Az ősi nóta kinek se' kell.
Kihunyt a láng, a reménysugár s a hit
A költő sír, nem énekel
S csókolgatja a hajdan álmait.

Ne vessetek ti új, székely leányok!
Feledve könnyet, jaj és vérözönt,
Kik méhetekben temetőket ástok,
Uj csókok várnak, uj nóta köszönt . . .

*Pedig amott nyiló hajnal-ég piroslik
Bibor-sugarakkal festi az eget,
A hajnal csillag a mélybe lehajlik,
A nap felkelt már Csikország felett . . .*

— — — — —
Daloljátok, Új Tavasz dalát!

— — — — —
A Lármafán kigyult a láng.

Hulló csillagok

Bús tárogató sír szívrepesztve messze
S a dal, a nóta oly bús, idegen.
Ugy érzem elárvult nagy Rákóczy lelke
Sír a szivemen...

Göncöl-szekerén a fénylő Hadak-utján
Valaki bodor füstöt ereget.
S én hulló csillagfény csillag létem multán
Neki izenek.

Permetezve hull-hull, bús, borús sugárként
Kínfacsarta szívekben az átok,
Székely Gomorrhában úgy kísért az árnyék
S nem lelek világot!

Még ajkam szólna, de kék boltját az égnek
Sikoltva hulló csillag szelte át
S nyom'ba pirkad már az égaj s ott Keleten
Vigad a világ...

Örök tűz vagyok

*A Hargita ormán csak álltok, álltok.
S ha vihar jön nagyokat kiálttok:
Régi barátom, délceg fenyőfák.*

*Gyikos kezek fejszét emeltek rátok
S ti zokogtog és foly gyanta véretek
Hittétek-é, hogy ezt meg kell érnetek?*

*Az erdő lelke mélyen kavargó,
Míg hullanak a fejsze csapások . . .
S én ezer könnyes torturán átesem —*

Mert: magyar vagyok s ez a — Végzetem!

Reminiscencia

*A ligetben már a szél sikolt,
Mint valami pogány, bus kobold,
Ki míg élt szívek heroldja volt,
Kiért Viola, Ibolya úgy bomlott.*

*A jötéren színes transperens ég.
Bűg a saxofon, sír a klarinét.
Illanó Ibolya hallgat új ígét
Szerelemről, míg szíve végigég.*

*A külváros sikátorán a bánat lánya
Álmodik árván s hiába várja
A fiút, ki tora ment, míg a köd permet
Hajnatra mindent fehérre perget...*

*Valahol messze a Havasok alján
Imádság zsong egy öregasszony ajkán.
S tudom — falunkat bánat-köd szállta meg,
De én mégis-mégis — hazamegyek!*

Uj tavasz jöttén

— Enikőnek —

Rózsaberkek szírom tengerébe
A hajnal uj életet öntött,
S az égrenéző Nagysomlyó tövébe
Egy kis hóvirág reám köszöntött.

Ha látnátok, hogy mint gyönyörködöm
Nappénnyel játszó, hunyt tekintetén,
Lelkem lángját égre lobogtatva
Én — dalnok legény, — Kissomlyó gerincén.

Oh, ne hívjatok emberek a völgybe,
Vig danátók lelkem úgy sem töltené be.
Hóvirágok, lelkem leborul elétek —
Nem tapos rátok a győzedelmes vétek.

Nem juthat ide az Élet szennyes drja,
Bár tombolnak lennt vészes orgiába.
Lelkemben ma lilatüzek égnek,
A lelkembe ma angyalok zenélnek!

A Golgota tövén . . .

*A Golgota tövén zokogni ha láttok:
Zokogó lelkemet ne vigasztaljátok.
Hulló könnyeimet le ne törüljétek,
Könnyező szememet letörülni vétek.*

*Az élet harcában elesett embernek
Mind gyémánttá fagynak lelkében a könnyek
S rózsákból lesz neki halotti-ágy vetve
És rózsaszírom lesz patyolatos leple.*

*A szenvedők könnye öntözze a földet,
Hullassátok csak a bánat-dulta könnyet;
Ki szomoru nem volt képmutató-pogány.
— Feltűnik a kereszt a Golgota ormán —*

*S a Golgota tövén zokogni, ha láttok:
Zokogó lelkemet ne vigasztaljátok;
Hulló könnyeimet le ne törüljétek,
Könnyező szememet letörülni vétek!*

Hajnal a csiki hegyek közt

*Keleten alig pirkadó fénysugár.
A somlyói zarándok hajnali harangoz.
Hajnali csend. S a néma uccák során
Csak én ballagok egyedül...*

*De utban mindenütt felijednek a kutyák
És csaholnak kegyetlenül,
Itt-ott a hegy alatt egy-egy kakuk kiált.
És a nép még talán boldogan álmodik?
Pedig már dereng. Jön a hajnal
Mikor a földre fényözön szakad
És a nép nyakát igába vetve
Turja a földet, melyet megöltek —
De a mely mégis nyugtot ad alatt.*

Feljutok tán?

Vállamra hullt az Élet
milljom gondja, átka ;
kikacagott, mert szerettem,
egy csodaszép leányka.

Igaz biz', hogy rútt az Élet,
s a legszebb nő is álmok
és rózsás szép vig hajnalon
hullnak le az álmok . . .

Roncsolt lettem, árva lélek
s testvérem a bánat ;
sorsom az, hogy amig élek,
nem érem el a vágyat!

Vállaimra hullt az Élet
milljom gondja, átka ;
csapzott hajjal is feljutok
tán a Golgotára ?

Októberi reflexiók

Hegy. Magas. Erőt és vért kíván.
Át bozoton, gáncson, torturán,
Sziklákon, örmon, hűs patak ölén,
Hol köd és homály borul föléem.
Lent pont az ember, csorda kolompja szól,
Tilinkó sir, vonat zakatol.
A dómnál most vonulnak át
Bucsusok, énekelve melódiát.
A város zaja alig zümmög ide,
Hol sir a szellő, sir a Nemere...

Hegy. Magas. Fel az égig ér.
Nem is adnám od' talán semmiér?
Emlék-erdők, amik ide kötnek,
Tanui flörtnek, csóknak, könnynek.
Egyedül távol világ zajától,
A lelkem ma kacifántos mámor.

A vér szimfóniája

Hiába, ősz van, hullni kezd hamar
az avar, a köd
a Hargita fölött
fázósan közeleg a dér,
szivünkben még patlog a vér,
jobban tán,
mint hegyek tranbolinján,
a sziv dobban, a vér csobban,
nem kívántak nálamnál jobban
éhes férfiak.

Szenvedtem sokat . . .
Hittem Te vagy a Hit —
mind egyforma, megcsalt az egyik,
másik vérem aranyvederben itta,
az mint cigarettát szívta
s elfulladt mámorok során
eldőzsölt szépsége torán.
Sorsod a sorsom, nem mesét,
a tested bűvös mágnesét
akarom s a husod,
a pórusomnak adjad pórusod,
a szikrát,
mi vérünkön csattan át,
hogy élvezzük az Élet ritmusát,
az Élet ritmusát!

KRITIKAI RECENZIOK

... „Jól esik az ilyen kötet élen, amilyen a Mihályé, olvasunk a diadalmas *ménetékel*: „Keleten pirkad...“ s utánna sorban egy-egy ilyen verset: „Örök tűz vagyok“ ...

„LITERATURA“.

... Csupa rapszódia, de ennek fejében egyéni minden verse, mint egy földre hullott tükrök töredékei, amelyek mégis a világ darabjait tükrözik ...

„MAGYARSÁG“.

... „Mihály L. Barna, a fiatal erdélyi poéta, aki új verseit gyűjtötte össze ebben a kötetben, „Végtelen felé...“ és „Öröktűz...“ című kötete óta jelentősen fejlődött. Témaköre kiszélesedett s lírája is színesebb lett“ ...

„MAGYAR VILÁG“.

... „Homályok s elfojtott hangok rémlenek benne, kiforrott nemes bor Mihály Barna költészete“ ...

„MAGYARORSZÁG“.

... „Mihály L. Barna a maga természetes adottságában fejleszti s csiszolja tovább ragyogó tehetségét és értékes szemmel szaporítja az erdélyi literatura becses gyöngysorát“ ...

„MAGYAR OTTHON“.

... „Mihály Barna azok közül való, kiket a nagy természet ösereje áldott meg művészi vénával s kiknek szívéből tiszta, mesterkéletlen lira fakad.

Mélységes átérzéssel szólaltatja meg a csiki ezeréves multat, az örök székely szenvedést“ ...

SZÉKELY SZÓ“.

... „A mély vallásosság meleg érzése, a csiki székely szívek fájdalma és hite szól felénk a fiatal csikszeredai poéta¹ írájából. És hittel hirdeti a krisztusi igazságok eljövendő diadalát“ ...

„MAI VILÁG“.

... „Mihály L. Barna sűrű telivér gondolatokkal írta meg fajtájának, emlékeinek, szépségeinek és szép fájdalmainak ritmussal muzsikáját.

Hány hangszer, hány hur, hány akkord csendül meg ezekben a dalokban!

Mihály lírája nem üres szólamok sirámai, nem hetykén odavetett szavaknak tömkelegei, hanem az eredetiségnek és a lírai szépségeknek — a székely őstehetségnek — egyik legszebb dokumentuma" . . .

„NAPLÓ“

. . . „Hegycsucokkal felérő rímek. Plasztikusan nagyszerű versek.

Sok embernek kell a Mihály Barna könyveit elolvasni, mert aki elolvassa, gazdagabb, erősebb, kitartóbb és bátrabb lelkű lesz" . . .

„AZ ELLENZÉK“.

. . . „Mintha régi vallásos zsoltosmák modernné forrott ütemei csendülnének fel bennük.

Mihály L. Barnának van mondanivalója, hivatása az erdélyi költészetben" . . .

„SZ. HETI HIREK“.

. . . „Mihály Barnát Erdélyben mindenki ismeri. A székely néplélek hárfása ő, aki tiszta művészettel, sallagmentesen írja szebbnél-szebb verseit" . . .

„JÓESTÉT!“

. . . „Mihály Barna minden verseskötete szenzáció a magyar literatúrában, melyet úgy az erdélyi és bánáti, mint a magyar főváros sajtója is a legnagyobb elragadtatás hangján kommentál el" . . .

„TEMESVÁRI HIRLAP“

. . . „A kötet erkölcsileg fel nem mérhető pénzzel" . . .

„DÉLI HIRLAP“

stb. stb.

